

พรที่ไม่อยากได้

นำเสนอเมื่อ : 9 ธ.ค. 2552

คุณยายผ่องพรรณ ศรีวณิช เป็นผู้มีอายุยืนถึง ๑๐๐ ปี หมอบัญชา พงษ์พาณิชย์ ผู้เป็นหลานเล่าว่า ในปีท้าย ๆ ของชีวิต เวลาหลานเหลนมาอวยพรให้คุณยายอายุยืนเป็นรมโพธิ์รมไทรไหนาน ๆ คุณยายจะออกปากว่า

“ไม่ไหวแล้วลูกหลานเอ๋ย ยายเผลอรับพรให้อายุยืนจนเพลินอายุยืนมานาน จนเมื่อได้ ๙๐ ปีนั้นแหละถึงได้รู้ว่าพลาดเสียแล้ว ไม่ไหวแล้วลูก พ่อแล้ว เลยกวานี้มีแต่ทุกข์ ลูกเอ๋ย”

อายุยืนเป็นยอดปรารถนาอย่างหนึ่งของผู้คนทั้งหลาย ถ้าอายุยืนถึง ๑๐๐ ยิ่งดี แต่เรามักไม่คิดว่าอายุยืนขนาดนั้นแล้ว จะยังมีความสุขอยู่หรือ ในเมื่อเรียวแรงก็หดหาย ร่างกายก็ย่ำแย่ ต่อเมื่ออายุยืนอย่างคุณยายผ่องพรรณ ถึงจะรูวามันไม่ใช่ความสุขเลย และไม่ควรมียอดปรารถนาของคนเราด้วย

ที่จริงไม่ต้องรอให้อายุถึง ๘๐ หรือ ๙๐ จึงจะรูว้าอายุยืนนั้นเป็นทุกข์ สังเกตจากคนแก่รอบตัวเราก็ได้ ยิ่งห่อมเท่าไร ก็ยิ่งเห็นชัด ลองเปรียบเทียบตัวเองเป็นอยางนั้นแล้วอาจจะได้คิดว่าอายุยืนมิใช่พรที่พึงปรารถนาเท่าไร

ในสมัยพุทธกาลเคยมีการให้พรคล้าย ๆ กันนี้ เป็นแต่ว่าผู้ให้พรมิใช่เด็ก ๆ แต่เป็นคนแก่ ส่วนคนรับพรก็มีไซคนแก่หากเป็นเด็กอายุแค่ ๗ ขวบ เด็กคนนี้ชื่อเรวตะ เนื่องจากพี่ทั้ง ๖ คนออกบวชหมด (หนึ่งในนั้นคือพระสารีบุตร) พ่อแมกั้วว่าเรวตะจะตามพี่ชายพี่สาวไป จึงจับแต่งงานทั้ง ๆ ที่ยังเด็กมาก วันแต่งงานนั้นมีญาติผู้ใหญ่อายุ ๑๒๐ ปีมาให้พร วาขอใหเจ้าบ่าวเจ้าสาวปรองดองครองรักกันยาวนาน และมีอายุยืนเหมือนตน

เรวตะได้ฟังคำอวยพร แทนที่จะดีใจ กลับรู้สึกตรงกันข้าม เพราะพอเห็นคุณยายร่างแก่ห่อม หลังโก่ง ผิวเหี่ยวเห่น เดีงก ๆ เงิน ๆ อยู่ตอหนวแล้ว ก็คิดตอไปว่าหากเจ้าสาวของตนมีอายุยืนอย่างที่ได้พร ก็จะมีสภาพร่างกายเหมือนคุณยายคนนี้ หากความงามเจริญตาเจริญใจไม่ได้เลย จึงเกิดความเบือหน่ายขึ้นมาทันที ไม่เห็นว้าชีวิตครองเรือนน่าปรารถนาแต่อยางใด

เรวตะจึงครุ่นคิดคิดถึงการหลีกหนีจากชีวิตมรราวาส และในที่สุดก็ทำสำเร็จ คือหนีจากขบวนแห่ก่อนจะถึงเรือนหอแล้วไปบวชเณรในสำนักที่อยู่กลางป่า ได้เรียนกรรมฐานจากพระอุปัชฌายจนบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ในที่สุด พระพุทธองค์ทรงยกย่องว้าพระเรวตะเถระเป็นเอตทัคคะคือเป็นเลิศกว่าภิกษุทั้งหลายในทาง “ผู้อยู่ป่า”

ขอบคุณบทความจาก [ลานธรรมจักร](#)